

Postanowienie z dnia 17 maja 2006 r.

II PZ 18/06

Wadliwe oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia nie może być traktowane jako jej brak formalny.

Przewodniczący SSN Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 maja 2006 r. sprawy z powództwa Teodora K. przeciwko Centrum Usług Hotelowo Turystycznych „Z.” Spółki z o.o. w O. o przywrócenie do pracy i zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 18 stycznia 2006 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2006 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu odrzucił apelację powoda Teodora K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Nysie z dnia 7 listopada 2005 r. [...]. Sąd Okręgowy ustalił, że wyrok Sądu Rejonowego w Nysie został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 2 grudnia 2005 r. W dniu 15 grudnia 2005 r. apelację od wyroku wniósł sam powód a w dniu 16 grudnia 2005 r. złożył apelację pełnomocnik powoda. Apelacja powoda nie zawierała oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, natomiast w apelacji pełnomocnika powoda wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona na kwotę 22.800 zł. Na wezwanie Sadu Rejonowego z dnia 19 grudnia 2005 r. o uzupełnienie braków apelacji przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia pełnomocnik powoda wskazał ponownie jako tę wartość kwotę 22.800 zł. Po otrzymaniu pisma pełnomocnika powoda Sąd pierwszej instancji przedstawił akta sprawy z apelacją Sądowi Okręgowemu w Opolu. Sąd Okręgowy uznał, że apelacja podlegała

odrzuconiu na podstawie art. 370 k.p.c. Pismo procesowe powoda złożone w terminie nie może być potraktowane jako prawidłowe uzupełnienie braków formalnych apelacji. Przedmiotem sporu było roszczenie o przywrócenie do pracy i prawidłowa wartość przedmiotu sporu obliczona na podstawie art. 23¹ k.p.c. (suma wynagrodzeń za okres jednego roku) wynosi 47.040 zł. W apelacji wniesionej przez pełnomocnika powoda oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia również było błędne. Z obu apelacji nie wynika bowiem, aby pierwotne roszczenie powoda zostało w jakiś sposób zmodyfikowane. Należało zatem uznać, że obie apelacje dotknięte były brakami, które mimo wezwania Sądu nie zostały prawidłowo uzupełnione, co skutkuje ich odrzuceniem na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c.

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem powód wnosząc o jego uchylenie. Zarzucił on, że błędnie oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest podstawą do odrzucenia apelacji. Stanowisko Sądu Okręgowego pomija treść art. 368 § 2 k.p.c. Przepis ten przewiduje, że stosuje się odpowiednio postanowienia art. 19 - 24 i 25 § 1 k.p.c., jeżeli więc sąd dojdzie do wniosku, że wartość jest podana nieprawidłowo, może ją sprawdzić i sam określić według swego uznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Jako podstawę prawną odrzucenia apelacji Sąd Okręgowy wskazał przepis art. 370 k.p.c., który stanowi, że sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. W tym przypadku apelacja pełnomocnika powoda została wniesiona w terminie określonym w art. 369 § 1 k.p.c. i spełniała wszystkie wymagania określone w art. 368 § 1 k.p.c. Zostało spełnione także wymaganie określone w art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu pierwszym stanowi, że w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość ta w apelacji wniesionej przez pełnomocnika powoda została oznaczona na kwotę 22.800 zł. Rozważając kwestię nadania biegu apelacji sąd pierwszej instancji ogranicza się do badania jej terminowości, dopuszczalności oraz sprawdza, czy spełnia ona wymagania określone w art. 368 k.p.c. W tym ostatnim zakresie kontrola ograniczona jest do zachowania wymagań formalnych, niedopuszczalna jest natomiast kontrola merytoryczna. Na przykład w zakresie zwięzłego przedstawienia zarzutów i ich uza-

sadnienia (art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.) bada się jedynie, czy zarzuty zostały sformułowane i uzasadnione, natomiast nie podlega kontroli kwestia, czy zarzuty związane są z treścią rozstrzygnięcia i czy uzasadnienie odpowiada treści zarzutów. Podobnie wymaganiem czysto formalnym jest oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wskazanie w apelacji kwoty, która według strony wnoszącej apelację jest wartością przedmiotu zaskarżenia, jest spełnieniem tego wymagania i nie może być to potraktowane jako brak podlegający uzupełnieniu. W dalszej części przepis art. 368 § 2 k.p.c. stanowi, że wartość przedmiotu zaskarżenia może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie; przepisy art. 19 -24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Ten ostatni przepis stanowi, że sąd może na posiedzeniu niejawnym sprawdzić wartość przedmiotu sporu i zarządzić w tym celu dochodzenie.

Zgodnie z powołanymi przepisami sąd może przyjąć za wartość przedmiotu sporu kwotę inną niż wskazana w apelacji. Jeżeli wskazana została wartość wyższa niż wartość przedmiotu sporu oznaczona w pozwie, a nie nastąpiło rozszerzenie powództwa i orzeczenie ponad żądanie, przyjmuje się wartość podaną w pozwie. W przypadku, gdy w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia okaże się, że została ona zaniżona w stosunku do oznaczonego w apelacji żądania, jako wartość przedmiotu zaskarżenia przyjmuje się kwotę ustaloną przez sąd i od tej wartości uzależnia się dalsze czynności, na przykład ustalenie wysokości opłaty od apelacji, jeżeli jest ona wymagana. Jeżeli sąd zarządzi dochodzenie w celu ustalenia rzeczywistej wartości, może on wzywać stronę wnoszącą apelację do udzielenia stosownych informacji. Nie może natomiast wzywać strony do uzupełnienia braków, gdyż wadliwe oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia nie może być traktowane jako brak formalny podlegający uzupełnieniu.

W niniejszej sprawie wzywianie przez Sąd pierwszej instancji pełnomocnika powoda do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia było zbędne, gdyż w apelacji przez niego wniesionej wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona. W związku z tym Sąd Okręgowy nie miał podstawy do uznania, że apelacja wniesiona przez pełnomocnika powoda dotknięta była brakami, które nie zostały w terminie uzupełnione. Przepisy art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c. nie dawały podstawy do odrzucenia apelacji .

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.

=====